

Enskild motion

Motion till riksdagen 2015/16:131

av Jonas Millard och Fredrik Eriksson (båda SD)

med anledning av skr. 2014/15:144 Åtgärder för att göra
samhället mer motståndskraftigt mot våldsbejakande
extremism

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att avsätta nuvarande nationella samordnaren mot våldsbejakande extremism och ersätta denna med en icke politisk samordnare och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör göra en ny riskanalys om vilka typer av våldsbejakande extremism som utgör det största hotet mot Sverige och vidta åtgärder i enlighet med den och tillkännager detta för regeringen.

Ny nationell samordnare

Sverigedemokraterna har inget förtroende för den aktuella samordnaren och heller inget förtroende för de åtgärder hon redovisat. Hot från våldsbejakande grupper förtjänar med enfasettas tas på allvar. Det får därför anses vara av stor vikt att den nationella samordnaren har den kompetens som krävs för att kunna lösa uppdraget att göra samhället mer motståndskraftigt mot våldsbejakande extremism. I den kontexten menar Sverigedemokraterna att en person med väl dokumenterad kunskap om terrorism och extremism vore att föredra. En sådan person bör även ha gedigen erfarenhet av antingen militära, polisiära och/eller civila områden. Den efterfrågade kunskapen och erfarenheten bör huvudsakligen ha förvärvats genom yrkesarbete utan koppling till politiska uppdrag eller överväganden. Detta för att på bästa sätt kunna samordna insatser och knyta relevanta experter till sin grupp. Enligt vår mening saknar den nuvarande samordnaren

dessa egenskaper. Riksdagen bör därför ge till känna för regeringen att skyndsamt återkomma med förslag på en ny samordnare med relevant kompetens.

Presenterade åtgärder och riskanalys

Enligt en rapport från 2014, *Våldsbejakande extremism i Sverige – nuläge och tendenser, Ds 2014:4*, beställd av Justitiedepartementet, är bedömningen att terrornivån för Sverige är klassad som förhöjd sedan oktober 2010. Rapporten slår vidare fast att det finns attentatshot från samtliga våldsbejakande extremistmiljöer i Sverige. Bedömningen är dock att det största hotet utgörs av våldsbejakande islamistiska miljöer och att attentatshotet är som störst från individer som deltagit i träning eller i strider i konfliktzoner och sedan återvänt till Sverige. Man får förmoda att den senaste tidens migrantströmmar från bland annat Syrien inte minskat denna risk, snarare tvärtom.

Den så kallade autonoma miljön, det vill säga den vänsterextremistiska miljön, anses utgöra ett hot mot delar av det demokratiska systemets grundläggande funktioner såväl som mot enskilda personer. Den så kallade autonoma rörelsen äger förmågan att agera samordnat och systematiskt. Vad gäller vitmaktmiljön anses den sakna direkt förmåga och avsikt att agera mot det demokratiska systemets grundläggande funktioner men anses utgöra ett hot mot enskilda personer. Sverigedemokraterna är dels i sig självt, genom sina grundläggande demokratiska värderingar, där vi tar avstånd från samtliga former av våldsbejakande extremism, dels i tider av åsidosatta parlamentariska spelregler, i egenskap av enda oppositionsparti det demokratiska samhällets verkliga försvarare.

Det presenterade materialet fokuserar föga förvånande oproportionerligt mycket på en av de tre identifierade former av våldsbejakande extremism. Den förbiser helt andra, såsom till exempel militant miljö- och djurrättsaktivism samt vissa radikalfeministers revolutionära uppmaningar om att bland annat tillgripa våld mot vad man kallar heteronormativa, medelålders vita män, vilka dessa anser utgör och upprätthåller vad de upplever som en patriarkal könsmaktsordning. Möjligen får dessa delar på sin höjd antas inrymmas i den vänsterextremism som knappt berörs eller analyseras närmare i framställningen. Inte heller kan tillhörande åtgärder anses vara ändamålsenliga. När så det verkligt överhängande hotet mot den rådande demokratiska samhällsordningen, den islamistiska radikaliserings, väl ska avhandlas drygt halvvägs in i redogörelsen föreslås denna bemötas med åtgärder som att upprätta en stödtelefon samt ett utvecklat genusperspektiv. Detta alltså för att hantera individer som står i begrepp att utsätta var och en som inte underkastar sig deras medeltida vanföreställningar för onämnbare grymheter men också begå terrorattacker som slår mer eller mindre urskillningslöst mot

hela befolkningar. Sålunda är vidtagna åtgärder vare sig trovärdiga eller tillräckliga för att värna vårt samhälle från så främmande och avskyvärda inslag, vilka överhuvudtaget inte hör hemma i vår nationella gemenskap. Här behövs betydligt kraftfullare och mer långtgående initiativ, något som den nationella samordnaren eller regeringen inte förmår prestera. Med detta sagt anser vi att de åtgärder som samhället, i detta fall genom regeringen, vidtar för att göra samhället mer motståndskraftigt mot våldsbejakande extremism måste speglas av de verkliga hot som det utsätts för. Vi anser att riksdagen bör ge regeringen tillkänna att regeringen ”bör gå tillbaka till ritbordets” och återkomma med en strategi och ett åtgärdsprogram som svarar mot de verkliga behoven.

Jonas Millard (SD)

Fredrik Eriksson (SD)